

ter, prøvede Folk til at lede, bedre økonomiske Kaar, og saa en grundig Sortering af Børnene.

Op nu vil jeg til Slut bede det ærede Medlem, der rimeligvis tager Ordet, om ikke at gaa udenom, hvad jeg her har oplyst af faktiske Ting og ikke igen fortælle om Flakkebjerg og Møller i København og Thygesen i Aarhus og andre Forhold, som ikke vedrøre denne Sag, men at han vil indlade sig paa en virkelig Realitetsbehandling med os, thi saa ville vi sandsynligvis kunne naa til et Resultat, der kan staa sin Prøve i den offentlige Debat, som vil paafølge Landet over.

Sabroe: Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, benyttede i sin Omtale af mit Arbejde i den Sag, han dvælede mest ved, en Tone, som neppe var heldig. Han burde vistnok, forinden han gav sig til at skolemesterere andre, tage sig for at erindre, at hans Grundlag burde skaffe ham Føje til sit Angreb. Jeg beder ærede Medlemmer erindre, at det ærede Medlem, der nu havde Ordet, da han omtalte Lærer Bigums Vidneførsel, sagde, at Lærer Bigum i Forhøret havde erklæret, at det var et pænt og kønt Værelse, som man traf Emil Klein i. Det ærede Medlem maa ikke have læst Vidneforhørene, naar han kan sige det. Dette er ikke Lærer Bigums Udtalelse, han taler ikke om, at det er et pænt Værelse, han taler heller ikke om, at det er et kønt Værelse, han siger, at han hen paa Eftersommeren var henne at se paa daværende Frøken Frydensbergs Lejlighed, som han skulde flytte ind i, og i et Værelse i Kælderen stod der en lille Dreng paa 9 à 10 Aar. Hvorfor søger det ærede Medlem, der optræder som Ordfører her, at spille Skolemester overfor mig og mine Meningsfæller, hvorfor søger han at lægge mere ind i den Vidneforklaring, end der er? Det var et tomt Rum i Kælderen, og det benyttedes i hvert Fald ikke til Beboelsesrum. At det senere blev benyttet af Lærer Bigum, er en anden Sag — det var en større Familie. Naar det ærede Medlem her vil optræde saa dristigt — for ikke at bruge et stærkere Udtryk — mod mig, naar jeg har refereret Udtalelser, som jeg den Dag i Dag hæfter for — jeg vil aflægge min Ed paa, at den vedkommende Lærer til mig netop har sagt det, som jeg har refereret —, forekommer det mig, at det ærede Medlem skulde holde sig ordret til, hvad jeg har sagt, og hvis han ikke vil holde sig ord-

ret dertil, bør han i hvert Tilfælde ikke give det Udseende af, at det Rum, hvori Emil stod, var et almindeligt, ja tilmed et pænt og kønt Værelse.

Det ærede Medlem maatte for øvrigt indrømme, at en Række Vidner har udtalt sig overensstemmende med, hvad jeg har refereret vedrørende Lærer Bigum. Der er en Række Vidner i denne Sag, der er en Lærerinde, der er en Skolebestyrer, og der er flere, som erklære, at de have været Vidne til det mærkværdige Kysseri, som fandt Sted imellem Frøken Frydensberg og de Kvinder, som vedkommende Dame stod i — skulle vi sige Venkabsforhold til. Det er muligt, siger jeg, at Lærer Bigum af Grunde, som egentlig ere ret nærliggende, ikke helt har villet vedstaa sine Udtalelser til mig. Enhver, der har haft Lejlighed til at beskæftige sig med Spørgsmaal af den Natur, som der her er Tale om, vil have erfaret, at man ofte træffer paa Folk, som, ikke mindst af økonomiske Grunde — fordi de staa i et vist Afhængighedsforhold til den eller den —, naar det kommer til Stykket, ere bange for at vedstaa deres Udtalelser. Det, som jeg har fremført imod daværende Frøken Frydensberg, nuværende Fru Bransholm, er fuldt oplyst under de afholdte Forhør.

Jeg vilde gerne have Lejlighed til, saa hurtigt som det var mig muligt, at komme ind paa de Spørgsmaal, som det ærede Medlem sidst drog frem. Jeg havde oprindelig tænkt, til at begynde med, at tage Sagen paa et noget andet Grundlag, jeg havde ventet mig, at det ærede Medlem vilde have givet et mere udtømmende og klart Billede af, hvad disse Forhør have oplyst. Maa jeg da til det ærede Medlems Omtale af det Brev, som Fru Bransholm har skrevet til Borgmester Lyngbye i Esbjerg, oplyse, at jeg i en Samtale med den unge Pige, Jørgine Nielsens Fader fik den Meddelelse, at Fru Bransholm skulde have skrevet et saadant Brev til Borgmester Lyngbye, og i en Samtale, som denne unge Piges Fader og jeg havde med hende. (*Jensen-Knudstrup:* Der staar: Rigtig godt Værelse!) Ja, men det er ikke det ærede Medlems Udtryk, det ærede Medlems Udtryk var, at det var et pænt og kønt Værelse. (*Jensen-Knudstrup:* Jeg sagde et pænt Værelse, men jeg citerede ikke). Naar det ærede Medlem opgiver at holde sig strengt til Forhørene, har det ærede Medlem ikke Ret til at bruge disse Betegnelser. (*Stemmer:* En ad Gangen!)